

hooaja peatoetaja

//// Eesti Kontsert

T 16. oktoober 2012 kell 19 Estonia kontserdisaal

BIRMINGHAMI SÜMFOONIAORKESTER

Dirigent **Andris Nelsons**

Made in Birmingham!

Birminghami Sümfooniaorkester

(City of Birmingham Symphony Orchestra)

Solist **Baiba Skride** (viul)

Dirigent **Andris Nelsons**

Johannes Brahms (1833–1897)

Viulikontsert D-duur op. 77 (1878)

Allegro non troppo

Adagio

Allegro giocoso, ma non troppo vivace – Poco più presto

vaheaeeg

Sümfoonia nr 4 e-moll op. 98 (1885)

Allegro non troppo

Andante moderato

Allegro giocoso

Allegro energico e passionato

Johannes Brahmsi viiulikontsert D-duur op. 77

kuulub ühes Beethoveni, Mendelssohni ja Tšaikovski teostega 19. sajandi nelja kuulsaima viiulikontserdi hulka. Teos nägi ilmavalgust 1878. aasta suvel maalilises Pörschachi külakeses Wörthi järve ääres, mida helilooja iseloomustas kui paika, kus õhk on sedavõrd täis meloodiaid, et tuleb olla ettevaatlik, et mitte nende otsa komistada. Brahms veetis selles Austria kuurordis juba kolmandat järjestikust suve: need olid viljakad loomeperioodid, mil sündisid tema teine sümfoonia ning sonaat nr 1 viiulile ja klaverile.

Nagu Beethoven ja Mendelssohn omal ajal, nii pidas ka Brahms viiulikontserti kirjutades silmas kindlat interpreeti, kelleks oli tema kauaaegne sõber,

nimekas ungari viiulivirtuoos Joseph Joachim (1831–1907). Brahms kohtus temaga esmakordselt 1853. aastal. Ise oli ta tollal veel tundmatu suurus, kes oma karjääri alles alustas, samal ajal kui temast paar aastast noorem Joachim oli juba rahvusvaheliselt tuntud staar. Mõlemad muusikud jagasid samu esteetilisi ideaale, hinnates muusikas pigem selle sügavat olemust kui välist sära.

Kogu viiulikontserdi loomise perioodil konsulteeris Brahms Joachimiga, et saada talt nõuandeid soolopartii mängutehnilistes küsimustes. Pealegi polnud Joachim üksnes suurepärane asjatundja oma pilli alal, vaid tegeles ka heliloominguga (Joachimi komponeeritud "Kontsert ungari maneeris" kannab pühendust Brahmsile).

Brahms järgib oma viiulikontserdis klassitsismi traditsioone ning teost iseloomustab beethovenlik majesteetlikkus. Ulatuslikule avaosale järgnevas *adagio's* kõlab oboe esituses üks Brahmsi kõige kaunimaid meloodiaid. Väidetavalt olevat hispaania virtuoos Pablo de Sarasate keeldunud seda kontserti mängimast, kuna ei soovinud "seista laval viiul käes ja kuulata, kuidas oboe mängib terve teose ainsat tõelist meloodiat". Rondovormis finaalis kasutab Brahms ungaripäraseid meloodiaid, rütmilisi efekte ja sünkoope – see on tema austusavaldus ungari päritoluga teose pühendusesaajale (ungari muusika elemente leidub mitmetes teisteski Brahmsi teostes).

Viiulikontsert D-duur *op. 77* kõlas esiettekandes 1. jaanuaril 1879 Leipzigi autori juhatusel, interpreetideks Joseph Joachim ja Leipzigi Gewandhaus-orkester. Teos võeti vastu ilma erilise entusiasmita. Ainsa positiivse avaldusega esines Clara Schumann, kelle arvates olid orkester ja solist "läbinisti ühte sulatatud". Samal ajal leidis Hans von Bülow, et Brahms on kirjutanud kontserdi "viili vastu". Viiuldaja Bronislaw Huberman väitis jällegi, et "see on kontsert viiulile orkestri vastu – ja viiul võidab". Tšaikovski meelest jäi selles teoses vajaka poeetilisusest. Esimene tõeline edu saatis viiulikontserdi ettekannet 24. jaanuaril 1879 Londonis, millele aitas suuresti kaasa Joachimi loodud ja sädelevalt esitatud suurepärase kadents. Joachimi kadents on ka tänapäeval enim mängitud, kuigi kadentsid on kirjutanud sellele kontserdile teiste seas veel näiteks Busoni ja Tovey. Vaatamata esmasele vastasseisule, mille Brahmsi viiulikontsert pälvis, võttis Joachimi-järgne viiuldajate põlvkond teose oma repertuaari, nende seas sellised kuulsused nagu Ysaÿe, Enesco, Busch, Thibaud ja Kreisler.

Kuigi Johannes Brahmsi peetakse tänapäeval kahtlemata oluliseks sümfonistiks, suhtus ta sümfooniažanrisse pikka aega suure ettevaatlikkusega. Orkestrimuusikas oli ta kätt proovinud küll juba noorpõlves: tema kahekümnendatest eluaastatest pärinevad kaks orkestriserenaadi ja esimene klaverikontsert; kümme aastat hiljem loodud meisterliku suurteosega "Saksa reekviem" sai talle ka osaks suurem tuntus heliloojana. Ometi kurdab Brahms ühes oma kirjas (1870) dirigent Hermann Levile: "Ma ei saa kunagi ühtki sümfooniast kirjutatud. Sa ei aima, mis tähendab kuulda oma selja taga hiiglase sammumist." Brahms pidas siin silmas Beethovenit, kelle üheksas sümfoonia tundus sümfoonilise muusika tipuna, mille järel näis võimatu sel alal veel midagi juurde lisada. Siiski valmis Brahmsil ajavahemikus 1876–1885 neli sümfooniast, millest esimest nimetas kuulus dirigent Hans von Bülow "Beethoveni kümnendaks".

Neljanda sümfoonia e-moll op. 98 loomist alustas helilooja 1884. suvel ning lõpetas partituuri 1885. aasta sügisel, millest andis septembrikuus kirja teel teada Hans von Bülowile: "Kahjuks ei tulnud midagi välja klaverikontserdist, mida oleksin tahtnud kirjutada... Ent mul on mõningad vahemängud, mis kokku panduna moodustavad midagi sellist, mida tavatsetakse nimetada sümfooniaks... Ma kahtlen muide, kas sellel oleks palju publikut..." Peagi said helilooja kahtlused kinnitust, kui ta esitles oktoobris oma uudisteost kahe klaveri versioonis koos Ignaz Brülliga lähedaste sõprade ringis Viinis. Kogunenud

seltskond – dirigent Hans Richter (Brahmsi entusiastlik toetaja, kes tõi esiettekandele tema kolmanda sümfoonia), kirurg Theodor Billroth, muusikakriitikud Eduard Hanslick ja Max Kalbeck – reageeris ettekandele viisaka vaikusega. Eduard Hanslick, kes oli muidu Brahmsi tulihingelisi pooldajaid, märkis hiljem, et kogu esimese osa vältel oli tal tunne, nagu oleksid teda peksnud kaks äärmiselt intelligentset inimest. Max Kalbeck (Brahmsi esimene biograaf) soovitas omalt poolt autoril skertso prügikasti visata, finaaliiks mõeldud variatsioonid eraldiseisva teosena publitseerida ja kirjutada sümfooniale sobivam lõpuosa.

Neljanda sümfoonia esiettekanne toimus 25. oktoobril 1885 Meiningeni orkestri esituses autori dirigeerimisel. Vastuvõtt oli üsna soe – publik aplodeeris pärast iga osa. Tunduvalt jahedamalt suhtus teosesse Viini kuulajaskond; alles 1897. aasta 7. märtsil, mil Hans Richter juhatas Viini Filharmonikuid, võttis sealne publik sümfoonia omaks. Kohal viibis ka autor, kes tolleks ajaks põdes kaugelearenenud vähki ning teadis, et ta päevad on loetud. Kontsert, mis kujunes triumfiks, tähendas ühtlasi hüvastijättu... Brahmsi neljas sümfoonia on kaalukamaid esseesid sümfoonilises literatuuris – autoril on õnnestunud selles lepitada klassikalise vormi nõuded romantilise väljendusrikkusega. Sümfoonia on suur nii mõõtmetelt kui ka emotsionaalse laengu poolest, olles samal ajal vägagi peen detailidelt. Tõsi on see, et Brahmsi neljas sümfoonia ei ava oma sügavusi kuulaja ees kuigi kergesti; see pole nagu sama autori teine sümfoonia, mille meeleline ilu haarab publikut otsekohe. Oma viimases sümfoonias näib Brahms kirjutavat haritud, muusikaliselt kirjaoskajale publikule, kelle kadumist 19. sajandi lõpul ta valusalt kahetses. Eduard Hanslick on teose kohta öelnud: “See on nagu tume kaev; mida kauem me sinna sisse vaatame, seda eredamalt säravad vastu tähed.” Väljapaistev saksa muusikateadlane August Kretzschmar (1848–1924) on aga täheldanud, et neljanda sümfoonia sügav mõtlikkus juhib “kujutlusmaailma, kus vaikivad rõõm ja mure, ning inimsus kummardub selle ees, mis on igavene”.

Birminghamsi Sümfooniaorkester

(City of Birmingham Orchestra) andis oma esimese kontserdi 1920. aastal Edward Elgari juhatusel. Elgari järel on orkestriga olnud seotud paljud tunnustatud dirigendid, nagu Adrian Boult, Andrzej Panufnik, Louis Frémaux, Sakari Oramo jt. Birminghamsi Sümfooniaorkestri areng on olnud pidev, kuid eriti viljakaks kujunes koostöö 18 aastat peadirigendiks olnud Sir Simon Rattle'iga, kes viis kollektiivi maailma tipporkestrite hulka, tuues sellega tuntuks ka Birminghamsi linnale.

2008. aastal kutsus Birminghamsi Sümfooniaorkester muusikajuhiks ja peadirigendiks noore karismaatilise läti dirigendi Andris Nelsonsi. Juba mõne hooaja vältel on nende koostöö saanud kõrgeid hinnanguid, edukad on olnud Euroopa kontserditurneed ning esinemised Lucerne'i festivalil, BBC Promsil ja Berliner Festspielen.

Birminghamsi Sümfooniaorkester on andnud kontserte pea kõigis maailma tähtsamates kontserdisaalides ja festivalidel. 2012. aastal on plaanis esinemised Pariisis (Théâtre des Champs-Élysées), Viinis (Musikverein) jm. Orkester teeb koostööd mitmete juhtivate plaadikompaniidega, enamik väljaandeid on pälvinud kriitikute kõrged hinnangud ning mitmed autasud, sh ajakirja Gramophone aasta plaadi ja kuldplaadi tiitlid (2008).

Birminghamsi Sümfooniaorkestri esimene külalisdirigent on praegu Edward Gardner ja abidirigent Michael Seal. Esimeste külalisdirigentide seas on olnud Paavo Järvi, kelle juhatusel valmis 2003. aastal CD Erkki-Sven Tüüri loomingust (ECM).

Birminghamsi Sümfooniaorkester külastas Eestit ka 1999. aastal.

foto Neil Pugh

Andris Nelsons on üks nõutumaid noorema põlve dirigente rahvusvahelisel muusikamaastikul, olles tunnustatud nii ooperi- kui ka orkestridirigendina. Sündinud 1978. aastal Riias muusikute peres, alustas ta oma karjääri trompetimängijana Läti Rahvusooperi orkestris, mille kõrval võitis ka mitmeid preemiaid lauljana. 2001. aastal pälvis ta silmapaistvate muusikaliste saavutuste eest Läti Suure Muusikaauhinna. Dirigeerimist on Andris Nelsons õppinud Peterburis professor Aleksandr Titovi juures ning eraviisiliselt Mariss Jansoni käe all. Aastail 2003–2008 oli Andris Nelsons Läti Rahvusooperi muusikaline juht. Andris Nelsons teeb koostööd selliste orkestritega nagu Berliini, Viini ja New Yorgi filharmoonikud, Londoni Filharmooniaorkester, Het Koninklijk Concertgebouworkest, Baieri Ringhäälingu sümfooniaorkester, Zürichi Tonhalle-orkester jpt. Hiljuti tegi ta koos Viini Filharmoonikutega kontserditurnee, mille raames toimus tema Jaapani-debüüt ning järgmisel hooajal seisab ees debüüt Leipzigi Gewandhaus-orkestriga.

Hooajal 2009/2010 debüteeris Andris Nelsons Covent Gardeni Kuninglikus Ooperimajas, New Yorgi Metropolitan Operas ja Viini Riigiooperis ning jätkab nende ooperimajadega pidevat koostööd. Aastail 2010 ja 2011 juhatas Andris Nelsons esmakordselt ka kuulsal Bayreuthi festivalil, kus ta oli “Lohengrini” uuslavastuse muusikadirektor.

Fotod Marco Borggreve

Baiba Skride on sündinud 1981. aastal Riias muusikute peres. 1995. aastal sai temast tudeng Rostocki konservatooriumis, kus tema juhendajaks oli prof Petru Munteanu. Ta on osalenud ka Ruggiero Ricci ja Lewis Kaplani meistrikursustel. 2001. aastal võitis Baiba Skride esimese preemia kuninganna Elisabethi nimelisel konkursil Brüsselis. Baiba Skride on soleerinud mainekate orkestrite ees, nagu Baieri Ringhäälingu sümfooniaorkester, Leipzigi Gewandhaus-orkester, Zürichi Tonhalle-orkester, Pariisi Orkester, Londoni Filharmooniaorkester, Sydney Sümfoonikud ning Philadelphia, Los Angelese ja Clevelandi orkestrid. Hooajal 2012/2013 teeb Baiba Skride koostööd Bostoni Sümfoonia-orkestriga, kellega mängib Šostakovitši viiulikontserti nr 2. Inglismaal annab ta kontserdi ühes Londoni Filharmoonikute ja Christoph Eschenbachiga, esitades Beethoveni “Kolmikkontserdi” koos Daniel Müller-Schotti ja Lars Vogtiga, kellega minnakse seejärel ühisele turneele Saksamaale. Nimetatute kõrval on tema muusikalisteks partneriteks veel BBC Filharmoonikud (dir John Storgårds), Viini Sümfoonikud (dir Osmo Vänskä), Prantsuse Rahvusorkester (dir Kurt Masur), Orchestre National de Lille (dir Eliahu Inbal), Oslo Filharmoonikud (dir Vassili Petrenko), Helsingi Filharmoonikud, Malmö ja Norrköpingi sümfoonikud ning Madalmaade Raadio kammerorkester. Ameerika Ühendriikides esineb ta Detroidi, Vancouveri, San Antonio ja Utah’ sümfooniaorkestritega.

Kammermuusika esitustest olgu välja toodud ülesastumine Hohenemsi Schubertiadel, esinemised Viini kontserdimajas, Amsterdamis Concertgebouw’s, Ameerika-turnee soolokontsertidega ning suvefestivali turnee Saksamaal “pereprojekti” raames koos ödede Lauma (klaver) ja Lindaga (vioola), kellega liitub Vasksi ja Brahmsi klaverikvarteti nr 1 esitamiseks tsellist Julian Steckel.

Baiba Skride viimaste salvestuste hulka (plaadifirmale Orfeo) kuuluvad Stravinski ja Frank Martini viiulikontserdid BBC Walesi Rahvusliku Orkestriga (dir Thierry Fischer), Tšaikovski-plaat Birminghami Sümfooniaorkestriga (dir Andris Nelsons), topeltplaat, millel ta musitseerib oma õega (Schubert, Beethoven, Ravel), CD sooloviili teostega (Ysaÿe, Bartók, Bach) ja kaks plaati viiulikontsertidega (sh Mozart ja Šostakovitš) firmale Sony.

Alates 2010. aasta novembrist mängib ta Stradivariuse viiulil Ex Baron Feilitzsch (1734), mille on laenanud talle Gidon Kremer.

Foto Marco Borggreve

Birminghamsi Sümfooniaorkester

I viiul

Laurence Jackson
Zoe Beyers
Benjamin Buckton
Lena Zeliszewska
Colin Twigg
Mark Robinson
Andrew Szirtes
David Gregory
Byron Parish
Robert Bilson
Elizabeth Golding
Ruth Lawrence
Katharine Gittings
Catherine Chambers

II viiul

Briony Shaw
Peter Campbell-Kelly
Moritz Pfister
Catherine Arlidge
Michael Seal
Amy Marshall
Graeme Littlewood
Brian Horgan
Austin Rowlands
Dianne Youngman
Bryony Morrison
Gabriel Dyker

Viola

Chris Yates
Adam Romer
Eugen Popescu
Michael Jenkinson
Angela Swanson
Catherine Bower
Myriam Guillaume
Julian Robinson
Ulf Aberg
Amy Fawcett

Tšello

Eduardo Vassallo
Richard Jenkinson
David Powell
David Russell
Jacqueline Tyler
Ian Ludford
Helen Edgar
Catherine Ardagh-Walter

Kontrabass

John Tattersdill
Julian Atkinson
Charles Wall
Thomas Millar
Mark Doust
Sally Morgan
Julian Walters

Flööt

Marie-Christine Zupancic

Pikoloflöö

Andrew Lane

Oboe

Rainer Gibbons
Michael O'Donnell

Klarnet

Christopher Richards
Joanna Patton

Fagott

Gretha Tuls
Graeme Brown

Kontrafagott

Margaret Cookhorn

Metsasarv

Mark Phillips
Peter Currie
Martin Wright
Peter Dyson
Rebecca Hill

Trompet

Alan Thomas
Wes Warren

Tromboon

Edward Jones
Anthony Howe

Basstromboon

David Vines

Timpanid

Peter Hill

Löökpillid

Adrian Spillett

Tegevjuht

Stephen Maddock

Planeerimise ja reisiid määndžer

Liz Baines

Orkestri määndžer

Claire Dersley

Lavameister

Peter Harris

Lavameistri assistent

Nik Brogan

Kus on kultuuri kodu? Kultuuri kodu meie mustvalges linnas. Kus elab kultuur? Mis on kultuur? Kas kunst? Või muusika? Või film? Ehk mood? Kirjandus? Või miskit muud? Kas kultuurile piisab vaid kultuuritemplite? Kunstil kunstisaalidest? Muusikale kontserdilavade? Filmile vaid kinosaalidest ja moele vaid catwalkidest? Kirjandusele musta musta laega saalidest ja joobnult sumisevatest baaridest? Muudele kõikidest muudest kultuursetest kohtadest? Selles meie mustvalges linnas. Kas vaid linnast ja nendest saalidest, ruumidest ja catwalkidest piisab, et öitseks ja säraks kõik see, mis on kultuur? Kus on kultuuri kodu? Kus on kultuuritegijate kodu? Kultuuritegijate kodu on seal, kus on kõikide inimeste kodu. Nende kodu on kodus? Kuid kui nad ei ole kodus, oma kodulinnas või kodumaal, kus on siis nende kodu? Kus on nende kultuuriinimeste kodu, kes on tulnud kaugele oma kodust selleks, et meieni tuua meeldejäävaid kultuurisündmusi? Kui neil, kes toovad meile kultuuri, tehes teoks suurepäraseid ja unustamatuid kultuurisündmusi, ei ole kusagil ööbida, siis kas need sündmused üldse toimuksidki? Arvame, et mitte. Kui inimene on oma kodust kaugel peab tal olema koht, kus end tunda nagu kodus. Kus oleks hea ja mugav. Soe, mõnus ja inspireeriv. Et oleks nagu kodus. Meie hotell on kodus Tallinnas ka näiteks Monaco Prints Albertile. Alati, kui ta satub Tallinnasse ööbib ta just meie hotellis. Sest on ju ka tema riigi konsulaarosakond siinsamas meie hotellis. Tänu sellele sai just meie hotellist alguse ka maailma esimene ja seni pikim elektriautode ralli, mille jooksul läbiti üle kahe tuhande kilomeetri Tallinnast Monte Carlosse. See on vana, 80 aastase traditsiooni taaselustamine, sest kolmekümnendatel olid Tallinn Monte Carlo rallid ühed suurimad ja pikimad autorallid maailmas. Tänapäevase, elektriautode ralli eesmärk ei ole aga mitte kihutamine läbi terve Euroopa Tallinnast Monte Carlosse vaid uute, innovaatiliste ning loodussõbralike lahenduste pakkumine transpordiprobleemidele. Kusjuures see ralli oli innovaatiline ka selle poolest, et selle jooksul ei pandud kinni ühtegi tänavat ega rikutud ka ainsat liikluseeskirja. Meil on hea meel, et oleme olnud abiks pikkade traditsioonide taaselustamisel ning andnud oma osa loodussäästliku transpordi arengusse. Ka sport ehk kehakultuur on üks kultuuri osa. Sellepärast toetame ka suurte ja meeldejäävate spordisündmuste korraldamist. Oleme olnud abiks paljude rahvusvaheliste ratsaspordivõistluste korraldamises nagu näiteks Tallinn Horse Show. Just nagu on meie hotellis ööbinud Euroopa parimad kergejõustiklased, sest oleme toetanud ka Euroopa Junioride Meistrivõistlust Tallinnas. Lisaks sportlastele ööbibvaid meie hotellis ka teiste suuremate ja väiksemate festivalide staarid, sest Tallinnast on saanud festivalide siin karmis põhjalas. Tore on, et saame pakkuda neile inspireerivat ja mugavat koduasendust. Üks suuremaid festivale, millega oleme seotud on Pimedate Ööde Filmifestival ehk PÖFF, mis on tõusnud esimese paarikümne filmifestivali sekka maailmas. Meie hotell on tõeline filmikunsti kodu, sest just siin peatuvad maailma suurimad režissöörid, näitlejad, operaatorid, produtsendid ja kõik teised suured nimed, kes on filmindusega seotud ja selle festivali külalised. Meie hotell ei toeta aga filmindust mitte vaid läbi festivalide. Lisaks festivalidele toetame me filmikunsti ka vahetult. 2010 aastal filmis üks eesti rahvusvaheliselt kõige tuntum režissöör Andres Puustusmaa oma rahvusvahelist tunnustust leidnud filmi Rotilõks. Selle filmi operaatoriks oli kõikide Aki Kaurismäki filmide operaator Timo Salminen, kes on ka Euroopa Filmiakadeemia liige ning seal esines palju Venemaa staare nagu näiteks sügavalt kurbade silmadega noor staar Tanja Mihailova ja paljud teised suuremad ja väiksemad tähed. Loomulikult ööbisid nad filmivõtete ajal meie hotellis. Meie hotelli kohta käib hästi ka lause elu nagu filmis, sest ka peategelane sellest filmist ööbib meie hotellis. Seal töötab ka vastuvõtulauas Eda-Ines Etti, kuid see on vaid film. Muusika ja muusikutega on meil aga head suhted sellegipoolest. Üheks populaarsemaks ürituseks, mida me toetame on kindlasti ülipopulaarne saade Eesti Otsib Superstaari. See saade on juba krooninud Superstaare nagu Birgit Öigemeel, Jana Kask, Ott Lepland ning Liis Lemsalu. Lisaks on sellest saatest tuule tiibadesse saanud nii Luisa Värk, Eurovisioni täht Getter Jaani, kui alternatiivsemate melomaanide seas populaarne Marten Kuningas. Kogu saate ajal tunnevad selle saate finalistid end tõeliste staaridena meie hotellis. Ning ükskõik, kes ja millises järjekorras ning milliste emotsioonidega superstaarikandidaat sellest saatest lahkub, positiivse elamuse meie hotellis viibimisest on ta kindlasti saanud! Lisaks tulevastele staaridele leiavad meie hotellis asu enne ja peale kontserti ka juba elukogenud staarid, kes on juba aastaid hullutanud masse suurtel lavadel. Meie hotellis on veetnud kontserti eelse ja järgse öö näiteks Jethro Tulli karismaatilise liider Ian Andersson, kes andis ühe oma kahest eksklusiivkontsertist siinsamas Tallinnas. Lisaks peatuvad meie hotellis ka teised suurte lavade staarid. Lisaks popmuusikale teeme me koostööd ka tõsisema muusika viljelejatega. Toetame Põhjamaade sümfoonikuid. Tsiteerides Põhjamaade Sümfooniaorkestri dirigenti Anu Tali: „Ma tahan Teid tänada, et lubasite meil ikka ja jälle meie aja muusikat mängida ja otsite koos meiega kaasaja kunsti olemust, nagu ja värvi.“ Meil on hea meel, et meie hotell on andnud oma panuse selleks, et vähemalt kaks korda aastas saavad tallinlased osa moodsa muusika paremikust. Moodsa kunsti populariseerimiseks on meil pikaajaline koostöö Baltimaade suurima ja moodsaima kunstimuuseumi KUMUga, kus on olnud võimalus näha nii Miro kui paljude teiste maailmakunsti suurkujude näitusi. Viimaseks suureks näituseks KUMUs on koostöös Riikliku Vene Muuseumiga siia jõudnud vene avangardi ühe looja Pavel Filonovi näitus. Meil on hea meel selle üle, et oleme toonud maailmakunsti suurkujud tallinlastele lähemale ning lubame seda teha ka tulevikus. Lisaks oleme abiks ka paljude moe, kirjanduse ja teiste kultuurisündmuste korraldamisel. Oleme kultuuri toetamise võtnud enda sihiks ja lubame seda teha ka tulevikus, sest meil on hea meel, et oleme meie must-valge linna nullpunktis kultuurimajakaks, mis valgustab tervet Tallinn.

AASTA KULTUURISÕBER 2011

Viru väljak 3, 10111 Tallinn • 6222900 • www.nordichotels.eu

Nordic Hotel Forum

Sündmuste südames

www.concert.ee

Ametlik autopartner
SILBERAUTO

Postimees

